

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

קב א ב ג ד מיי פ"ג
המלכות שמיני הל' ג ד
סמך עשין פ"ג טו"ע ח"מ
סיומן קע"ב ע"ד:
קב ה מיי שם הל' ה
טו"ע שם פ"ה:
קד ו מיי שם הל' ו טו"ע
שם פ"ו:
קז ה מיי שם פ"ה הלכה
טו קמ"ג שם טו"ע:
ח"מ פי סמך סע"ו:
קח ה ט מיי שם פ"ג
הלכה ט קמ"ג שם טו:
טו"ע ח"מ פי סמך סע"ו:
קו י מיי שם פ"ה הל' טו
סמך טו"ע ח"מ
ס"י קמ"ג סע"ו:
קכ ב ל מיי שם הל' טו
טו"ע ח"מ פי סע"ה:

מוסף רש"י

אבסדרה דבי רב. שם לה ד'
דפנות אלף שאין מנישת לנפק
(מנחות ג'.) אבסדרה.
קמנריה (שם). באבסדרה
רומייתא. עשרה מלכות הלכות
וקורין לנא"י (שם).
מבא שירי לעבוד הבא
בית פתוח יש לו ד' אמות.
קרי"ל (לפני י"א). חצר מתחלקת
לפי פתחה. לפי פתח הבית
הפתוחין לה. אם נולד חלק לא
החצר בין שנים. שהיה לה בית
שפתוחין לו לחצר שני פתחים
ולזה בית שפתוחין לו לחצר ד'
פתחים. עטל לכל פתח ארבע
אמות בחצר נגד פתחו נגד
רוכב פתחו והשאר חולקין שוה.
ואם נקמט אחד מהם קודם
לחלוקת החצר ולא היה את
פלתינו אלף סמך בין שני
הפתוחין אינו מפקדין בן פתחו
בכך. פירך את פלתינו ואחר כך
סמך פקע שם פתח מנייה
(שב"ת קמ"ו). בית חתום. והמת
נכנסין. אינו מנמנה סע"ו. פרץ
את פנימיו. והמתו עשה קבר
ומנמנה סע"ו ד' אמות. כדאמר
בסוטה (מ"ד). מת מופס ד"א
לנומלה ונזירה דרע"ב שמה
איחול ולא יצין (שם). מיצר
שהחזיקו בו רביש. לעשותו
לפי דין. אכור לקללו. ואע"פ
שהוא של יתיר (לשון ב"ב)
שהוא ונתקנו לה ליתן
והבעול ידעו ופקדו. דולץ
לדב"ס מלך (שב"ב לקמ"ו). ד'
אמות הסמוכות לרה"ר
כדאמר ר' ירמיה. כגון מקום פתח
הפתוח לרה"ר והוא חצר הכניסה
לפי אמות השלשונות. ר"ש
אין אלו
אלא דברי נביאות. כמנמנה
מפי גמלוש שאינו עובד עט"ס
לדברי (ש"ב ט"ו) שאין ליתן
ליטן עט"ס לנמולחן לפי שגלה
עט"ס שמתים להם (בבב"ב
ה"ה). אציאתא. שזות (שב"ס
לקמ"ו).

ריבוי גרשום

באבסדרה דבי רב שלומדין בה
הלמירין שיש לה ג' דפנות בה
הסכ"ו (נ"ב) ודפון רביעית אינה
מגעת לסכך משום שיאה אורה
ופתח אותה באבסדרה יש לו ד'
אמות וקמנריה אבסדרה דבי רב
אירוריה חדר מעליה הוא ולא
צריך למייר דיש לה ד' אמות:
באבסדרה רומייתא דיש לה ג'
מחיצות ומניעת לסכך מחיצה
רביעית נמוכה וכוונת עליה על
פני כולה חלונות גדולות על
גבי פנימיו עינין אותם שקורין
קלושטי"ר ופתח באמצעיות
אותה מחיצה נמוכה ולאוונו
פתח יש לו ד' אמות אין על גב
ד"ש הרבה סביב חלונות
גדולות אבל לא לאבסדרה
העומדת על קונדסין. (כלומר)
בית שערי יש לו ד' אמות במבוי

מורפסת היינו עליה שיש לה ד'
פתחים או יותר בשורה אחת
ועשין לפניהם נטר אורך

שורפסין עליו ולסוף אותו נטר סולם שיורדין בו לארץ ולפני אותו סולם יש פתח שנועל בעד המורפסת כל אותו ד' פתחים של עלייה
אין להם בחצר אלא ד' אמות שלפני פתח הסולם שכולם יוצאין באותו פתח: לול של תרנגולים. ארובה של עלייה שמשימין דרך אותה
ארובה תרנגולין לעלייה כלומר אם אין לאותן הירושין שום פתח לשם אלא לול של תרנגולין משום חזקת אותו לול אינו נוטל ד' אמות
בחוץ לפתח אלא הם משום פירוקת משוי שהתרנגול מטפס ועולה (ניסורין). יש לו לאחד מן הירושין בית שחציו מקורה וחציו
אינו מקורה. מי אמרי' כיון דחציו אינו מקורה יכול לפרק משאו באותו צד שאינו מקורה ואין לו ד' אמות בחצרו או דילמא כיון דיש
לו ד' מחיצות ופתח כשאר בית אע"פ שחציו אינו מקורה יש לו ד' אמות: לא מיבעיא. היכא דהוה אותו חצי (קוריה) (קוריה) כלפי פנים
הבית כלומר לאתרוי הבית והוא דאינו מקורה סמוך דאציג דאיכא פתח בית הפתוח לחצר דאינו נוטל ד' אמות בחצר מתוך הדבא
מצד לפרק משאו בחצי חצי דאינו מקורה שסמוך לחצר אלא אע"פ אי הוה אותו חצי קירוי לצד חצר סמוך לחצר ושאינו מקורה לצד
אחוריו הבית אפי' הכי אינו נוטל ד' אמות בחצר כנגד פתח הבית משום דיכול להכניס באותו חצי שאחוריו הכולל שנינו מקורה ומפרק
שם לחצר: פתחו למבוי אחר. שאם היה פתחו פתחו למבוי זה ואחרי' פתחו איכא מבוי אחר ורצה לסתום פתחו מיכן ולפתחו למבוי
שאחוריו ביתו: וכו'. מבוי. שעשוי רוצה לפתוח פתחו לשם יכולין לעכבו לצאת ולבוא דרך מבואו הואיל ועד עתה לא החזיקו באותו
מבוי או לא. וחו' בעא מיניה אבסניא. אבסנאיין של מילן שבוברין בעיר ומחליקין אותו בכבי היציר ליתן להם לינה ופרנסה השתא בעי
לפי בני מבוי שיש להם בתים לכל בית מחלקים או לפי פתחה מחלקים שאם יש בבית ב' פתחים ישתנו לו ב' חלקים מן האבסנאיין

הבא אפשר דמעיי"ל לגואי ומפרק. פרש"י דקמס אבסדרה א' אין לה
דפנות כלל וגרס נמי בסוף פ' כל גגות (ש"ב ט"ו) ד' וסס.

ד"ה בשתי' כי לית ליה לשמואל פי תקרה בד' אצל נג' אית ליה פירוש
באבסדרה שאין לה דפנות כלל לית ליה לשמואל פי תקרה יורד

וקומס בכל ארבע מחילות ולכן קאמר
שמואל באבסדרה בצקעה דאין
מטלטלין בה אלא בד' אצל בשלש
אית ליה דהיינו אם יש צד דופן אחד
אמרי' נג' פי תקרה ולר"י נראה
דקמס אבסדרה יש לה שלש מחילות
כדאמר בלא יחפור (לקמן דף כ"ה):
דעולם הזה לאבסדרה הוא דומה
דרוח לפונית אינה מסובבת ובסוף
פרק כל גגות (ש"ב ט"ו) ד' וסס.
לית ליה נג' אצל בארבע אית ליה
פי' צלמ' שחאין כי אם שלש מחילות
לא צלמ' פי תקרה ברביעית אצל
נג' כשיש קלת עם ממחילה רביעית
אמר פי תקרה ואבסדרה דבי רב יש
לה נמי שלש מחילות גמורות
והרביעית גבוהה ד' אמות ואבסדרה
רומייתא הרביעית אינה גבוהה רק
עשרה טפחים אי' נמי דבי רב גבוהה
רביעית עשרה רומייתא פחות
מעשרה טפחים: **בעא רב הונא**
מרב אמי. והא דלאמר בפרק הניצוקין

(גיטין דף נ"ט: וסס) גבי רב הונא דאפי' ר' אמי
זכהני שאני רב הונא דאפי' ר' אמי
ור' אפי' כהני חשיבי דלרע"א דשראל
מייק כייפי לרב הונא והנא הימי בעא
מנייה ור"ל דרבי אמי לחוד² ורב אמי
לחוד: **אבסניא** אפי' פתחים
לית שירא שמתנה במקום אחד הכולל
אין חולקין: **אחד מבני מבוי**
שבקש לשתום כנגד פתחו. פירש
הקונטרס להקיף מחילות סביבות
פתחו וקשה לרבינו יצחק דלא מלינו
שחל לו ארבע אמות צמזוי רבני
צדקה ונראה לרבינו יצחק כפי' ארבע
מנאל כגון שיוצב בסוף המצוי אצל
ד' הסתום ורואה לסתום כנגד פתחו
כל רוח המצוי³ והשתא קאמר רב
הונא שמעבדין עליו בני המצוי אע"פ
שסם חילוניס לפי שמרבה עליהם את
דני המצוי [אף] כשיש רביס צמזוי
יכולים לינכס עליו את המצוי וע"י
הסתמיה מרבה עלינו את הדרך ע"י
בני אדם הדורכים עלינו צמזוי⁴ ואף
לחצרות יטרכו לינכס מרוצ דומק
ומלינו לשון מרבה עליהם את הדרך
בעינין זה דמנן לקמן בחזקת הבתים
(דף נ"ט): לקח בית צנחנר אחרת לא
יפתחו לחצר השותפים ומפר' טעמא
בגמרא (דף ס.) מפני שמרבה עליהם
את הדרך דהיינו רגל בני אדם
ובתוספתא דפ"ק דמכילתין תניא יש
לו חנות צרשות הרבי' ומצקס לפותחו
לחצר השותפים יכולים לעכב על ידו
והפנימית משתמשת עם בולין
ומשתמשת לעצמה.

פי' לעצמה שאין א' לחצונה משתמשת עמה וחילונה משתמשת
לעצמה דלעיל אין פירושו כמו זה אלא לעצמה שאינה משתמשת
עם אחרות:

אצל מייחד ליה פיתחא. שהיה לו פתח לסקוף ציתו אצל החפירה
ודרך אותו פתח היה רגיל להשליך הגרעינין וליטולן אין לו צנחנר
בשכיל החפירה אלא ד' אמות שלפני אותו פתח: **אבסדרה.** שיש (א'
לו מן הפתח לחצר: אין לו ד' אמות. בחלוקת החצר: **טעמא מאי.**

אמור רבנן שיש לפתח בית ד' אמות
בחצר: **משום פירוק משאו.** שיפרק
שם משאו מעל חמורו לפי שקמס
בית אינו פנוי מכלים ואי אפשר
להכניס חמור עם משאו צדית לפרק
לשם: **הנא.** כחכמה כיון
א' דאית לה דפנות אפשר דמעיייל
לגאו ומפרק: **אבסדרה דבי רב.**
דפנות סביב לה אלא שמוקפות
חלונות: **אבסדרה רומייתא.** מוקפות
דפנות נמוכות שאין מוגיעות לתקרה:
בית **שער.** בית קטן שלפני פתח
שרקלין וקורין לו פורק"ס בלע"ז:
מרפסת. אלווי"ר והרבה פתחי
עלייה פתוחין לו וכולן עולין דרך
סולם אחד שקורין דגרי"ד: **אין לן**
אלא ארבע אמות. בין כולן אצל
רגלי הסולם: **לול של תרנגולין.**
בית קטן שמגדלין בו תרנגולין ויש
זיתו לחצר: יש לו ד' אמות.
צנחנר או לא: **מטפס ועולה.** התרנגול
מטפס וטורח ועולה דרך ראש הכולל
למוך הלול: **בית חילוי מקורה כו'.**
ופתחו לחצר יש לו ד' אמות צנחנר
או לא: **לא מצעיא קירוי מנגיו.**
והחילוי שאינו מקורה לנד החצר דאין
לו ארבע אמות צנחנר דהא אפשר
דמעיייל חמור צמאשו ומפרק שם
שאין דרך חצר כלים ז' (ב"ב) שאינו
מקורה: **אלא אפי' קירוי לנד החוך.**
וגילויין לנד פניס נמי אין לו ד' אמות
דהא אפשר דמעיייל חמור עד הגילוי
ומפרק: **למצוי אחר.** כגון בית שצין
שני מצואות: **בני מצוי מעעדין.**
(י) אבני מצוי אחר שאינו רגיל אלסם:
אבסניא. חיל של מלך המוטל על בני
העיר לתת להן חסנוס צדתייהם:
לפי בני אדם. הדריס צדית:
מחלקקס לפי פתחים. לזבל שדות
לפי שדרך הפתחים השליכו שם עד
שעשית אשפה: **שקסס לסוסו כנגד**
פתחו. להקיף מחילה סביבות ד"א
עיש לו צמזוי כנגד פתחו: **שמרבה**
עליהם הדרך. שהולך מראשו
(ט) עד ד' סופו רה"ק להקיף סביב
המחיצה: **חמש חצרות הפתוחות**
למצוי. זו אצל זו לארכו וקמס
מצואות סמומין הן צסופן ואחד
עם זו חצרות מאן דכר שמייהו חסורי מחסרא
והכי קתני וכן חמש חצרות הפתוחות למבוי
כולן משתמשות עם החיצונה והחיצונה
משתמשת לעצמה וכו' דברי רבי ר' שמעון
בן אלעזר אומר חמש חצרות הפתוחות למבוי
כולן משתמשות במבוי: אמר מר' יהיה
סתום ובקש לפותחו אין בני מבוי מעבדין
עליו אמר רבא ל'א שנו אלא שלא פרץ את
פצימיו אבל פרץ את פצימיו בני מבוי
מעבדין עליו א"ל אביי לרבא תניא דמסייע לך
בית

וזמן נמלך לפותחו: **כולס משמשיין צמזוי.** כלל המצוי ואפי' חילון על
הפנימי: **עלא פירן פלימיו.** כשסתם פתחו לא סלק מזווחו (י) ומשוקן על
ומפתח דגלי דעמיה ללא סילק נפשיה וסופו לפותחו לחצר זמן:

יסתום כנגד פתחו כדי שלא ירבה על האחרים את הדרך שיכולין בני מבוי לעכב עליו ורב הונא סבירא ליה כר"ש בן אלעזר. (א' כ"פ).
ואית דאמרי חיצונה משתמשת לעצמה דיש לכולן רשות לעבור דרך עליה אבל היא משתמשת לעצמה דאין לה רשות לעבור דרך
עליה. ולהכי אם ביקשה החיצונה לסתום לפניהם מלעבור עליה אינה יכולה לסתום מתוך דרשות כולן יש (ל) לעבור עליה. אבל אם
בקשו כולן לסתום לפני החיצונה כדי שלא תעבור עליהן. יכולין לסתום משום שאין דרכה של חיצונה לעבור עליהן. וכיון דסתמי לה
הני שלא תעבור עליהן הוא החיצונה משתמשת לעצמה וכן לשהיה וכן לשלישית וכן לרביעית עד לחמישית שתיא פנימית והשתא נמצא
שיש לה רשות לעבור על כולן ואין לכולן רשות לעבור עליה להכי יכולה פנימית לישתמש ולסתום בפני עצמה כדי שאי יעבור כולן
עליה והן אין יכולין לסתום פנימית כדי שלא תעבור עליהן אלמא דהני יכולין לסתום זה על זה וקשיא למאן דאמר אצל מבוי מבוי
דהכי משמע ותני דמטום אחד מבני מבוי בין לחיצונה על כולן בין לחיצונה של חיצונה לעבור עליהן. וכן וסתמי לה
עליהן את הדרך לא תנאי היא וכן כו' עד החיצונה משתמשת לעצמה כדדייקין לעיל דלכח"ל יש להן רשות לעבור ולסתום בפני
החיצונה ואין לחיצונה רשות לעבור ולסתום בפניהם: ר' שמעון אומר כולם משתמשות במבוי אמטו להכי דאית לכולן תשמיש למבוי
להכי יש רשות לכולן לעבור זו על זו בין לחיצונה על כולן בין לחיצונה וכו' היכי דזו אינה יכולה לסתום פתחו כולן כולן
אין יכולין לסתום בפניהם כ"ו (ז' ס') למה' אבל מסתבר הכי: היה סתום ובקש לפותחו. כעין אמר מר שאם היה פתחו כולן למתחילה
לאותו מבוי שעשוי רוצה לחזור פתחו שם וסתמו הואיל דהוה תמן מעיקרא אין יכולין לעכב עליו. אמר רבא לא שנו דאין

(א' מנחות ג'.) (ב' מנחות ג'.) (ג' מנחות ג'
הדרה ארדיון.) (ד' ז"ל דלון.)
(ה' נדפוי' בח"י וע"י רש"י.)
(ו' ז"ל אחרת וע"י רש"י.)

הנהגות הב"ח

(א) נבדרי' היו ארבעה או
חמשה נמיס פתוחים
למורפסת: (ב) שם ר"ה מרב
אמי כל"ל וזות י' נמחק:
(ג) ר"ה ד"ה אבסדרה שיש
לה פתח לחצר כל"ל ותי' מן
וזהו י' נמחק: (ד) שם ד"ה ה'
בני מעבדין בני מצוי
האחר כל"ל: (ה) ד"ה שמרבה
כו' ההודך מלאשו לצד סופו
כל"ל ותי' עד נמחק: (ו) ד"ה
שלא כרן וכו' מוזחו ומשקפבו
ומפתחו דלני:

לענין רש"י

פרוק"א. אבסדרה אלווי"ר
אלווי"ר. ג. ג. ג. ג. ג. ג. ג.
מורפסת.
דגרי"ד מערכת מדרגות.

מוסף תוספות

א. בבקעה. עפי' מוס'
עיונין ד': ג. וכמו
שהוכחתי (לגבי רבי ארין
דברי הוה, אחד רב אסי
ואחד רבי אסי, הכי נמי
הוה אחד רב אמי ואחד
רבי אמי. שעי"מ' שם
מוס' הלא"ש. ג. וקאמר
בבב"בא (דהוא) לכל
בני אדם, שכל הקודם
בהם וכו'. למצ"ו. וע"ש.
ד. ולהוציא מכלל המבוי.
ש. ה. כי כשמתקצר המבוי
ויהיה בו דוחק מפני ב"א לא
יכולו לעבור ויראינו להם
הדרך. ריע"ש.

ריבוי גרשום (המשך)

שירור שני בתים: זבל שבחצר
לפי פתחים מתחלק. שאם היו
בבית ב' פתחים ולבית אחד
פתח א' ומבויאין זבל ובאו
להקיף עליו של שני פתחים נוטל
לפי שנים וזה חלק שלישי (נוטל
האחר) לפי שירור הפתחים היו
מוציאים הובל: לסתום כנגד
פתחו. כשכש עיש לו פתח ד'
אמות בחצר כך יש לו לכל פתח
צנחנר ד' אמות במבוי וזה בקש
לסתום אותו ד' אמות שלו
והקיפין בבדו בני מבוי שכניו
שמעבדין עליו שמרבה עליהן את
הדרך להקיף אותו סתום
(מבוי): ה' חצרות זו בעד זו
הפתוחות למבוי אותה
הסמוכה לרשות הרבים קרויה
חיצונה ואותה בסמוך המבוי
מצד אחר קרויה פנימית כולן
הדי' משתמשות עם חיצונות
כלומר דיש לכולן רשות לעבור
לפני פתח החיצונה והחיצונה
משתמשת לעצמה פרשאה
לסתום כנגד פתחה הדי' אמות
ולהשתמש בתוכן. והם הני
השאר משתמשות עם השניה
שבוברין לפני פתחה ושניה
שבוברין לעצמה פרשאה
לסתום ד' אמות נגד פתחה
ומשתמש עם החיצונה
שקפת' ד' אמות וירוצא לחוץ.
נמצאת הפנימית שבמבוי
שחיה משתמש' עם כולן
שבוברת עליהן ומשתמשת
לעצמה קשיא לרב הונא:
חסורי מחסרא והכי קתני
התנא קמא מיירי [נמן]
החיצונות ממצאת הפנימית
משתמשת לעצמה ומשתמשת
עם כולן דברי ד' דסבר אין
מעכב עליו [בן] המבוי לסתום
ד' אמות שלו ורבי שמעון
אומר כולן משתמשות
במבוי כגון שהוא בבדיא שלא